

יום ההלוויה
בבית הקברות
לאבא

אבא שלי אנחנו כאן
ממש לידך, ממש איתך,
כמעט נוגעים בך.

התחלתי לכתוב כבר בשבת, ולא
הצלחתי - למה שאצליח?
ועכשיו, קצת לפני הכל, קצת לפני
שהדמעות מתחילות לצאת, בלי
שליטה, קצת לפני שממך נפרד,
הצלחתי להחזיק את העט.

אבא - נזכור אותך באהבה גדולה,
במצוות, בעזרה לאולת, בכבוד שאין
כמוהו, בהערכה עד אין סוף. ביד
חזקה שנתת לאמא ולנו -
אבל עכשיו שבא הרגע, אנחנו
מסרבים להאמין, לא רוצים להפרד
ממך, נעמוד ביחד אחד ליד השני עם
אמא ונמשיך להחזיק אותה בשבילך
ובשבילנו.

אמא יושבת בחזר בוכה ובוכה
ושואלת את כולם למה? למה זה קרה?
אנחנו איתה ואתה אינך, לא לידנו.
באמצע הלילה הבנות אמרו לי
בטלפון: אמא, למה ברחת לנו פתאום
באמצע הלילה בלי להגיד לנו כלום,
אנחנו מבינות אנחנו יודעות שסבא
בשמים, ששומרים עליו המלאכים,
אמא, עכשיו אין לנו סבא, למה!?!
זהו, אין לי אבא, אין לבנות שלי
סבא, ולאמא אין אותך.

שישמרו עליך למעלה חזק ואנחנו
נמשיך לשמור חזק על אמא.

בוכה ובוכה
בהמון אהבה -
כמעט נוגעת

אני דלית